

Cândva iezuit, acum un copil al lui Dumnezeu

Marturia fostului preot romano-catolic

Bob Bush

„Cariera“ mea romano-catolică a început într-un orașel din nordul Californiei, Statele Unite. Orașul era așa de mic, că nu avea loc în fiecare duminică o liturghie, ci un preot obișnuia să vină o dată pe lună dacă era posibil ca să țină liturghia într-un spațiu public mare.

Am un frate mai mare și unul mai mic. Tatăl meu studiasse la Universitatea Santa Clara, de aceea părinții mei au găsit de bine să ne trimită într-un internat romano-catolic. Școala era condusă de iezuiți, și eu am învățat acolo patru ani. Din punct de vedere al învățământului era o școală foarte bună, dar singurul tip de religie care ne era prezentat era teologia și tradiția romano-catolică, fără niciun accent pus pe Biblie.

Dorința de a-L servi pe Dumnezeu și omenirea

Pe măsură ce se apropia sfârșitul școlii, chibzuiam ce să fac cu viața mea. Mă gândeam că dacă mă făceam preot iezuit era un mod bun de a-L onora și servi pe Dumnezeu și de a ajuta omenirea. Aceasta era singura cale pe care o cunoșteam. Încă în timpul liceului, dar și după aceea, aveam o mare dorință și sete în inimă de a-L întâlni și cunoaște pe Dumnezeu. De fapt, când eram în ultimii doi ani de liceu, îmi aduc aminte că mă duceam pe terenul de fotbal și îngenuncheam acolo în întuneric cu brațele întinse spre cer. Strigam: „Dumnezeule, Dumnezeule, unde ești?“ Mi-era cu adevărat sete după Dumnezeu.

Seminarul iezuit

Am intrat în Ordinul Iezuit în 1953, după absolvirea liceului. Când am intrat în ordin, primul lucru care mi s-a spus acolo era că trebuie să țin toate regulile și să respect toate instrucțiunile, căci lucrul acesta Îi plăcea lui Dum-nezeu și era așteptat din partea mea. Motoul era: „Păzește regulile, și regu-lile te vor păzi pe tine“.

Citeam multe relatări despre viețile sfinților, și am fost deprins chiar de la început să-i privesc ca pe niște modele de urmat, fără să-mi dau seama că ei deveniseră sfinți pentru că serviseră Biserica Romano-catolică. Studiul în seminar a durat treisprezece ani, materie după materie și temă după temă. În final a venit studiul teologiei, al cărei punct culminant a fost ordinarea în 1966.

Sete după Dumnezeu, dar fără pace

Încă mi-era sete în inimă după Dumnezeu. Tot nu-L întâlnisem pe Domnul și nu aveam pace. De fapt, pe vremea aceea obișnuiam să fumez și eram foarte nervos. Pășeam încolo și încioace prin cameră fumând țigară după țigară, din cauza neliniștii mele interioare.

Cu gândul de a mă apropia în felul acesta mai mult de Dumnezeu, am început un studiu de masterat în Roma, dar setea din inimă a rămas. Odată am vorbit cu un preot care se îngrijea de misionarii trimiși în Africa, întrucât doream să plec acolo ca

misionar. Totuși, eram conștient că dacă mă duceam în Africa, singurul lucru pe care îl puteam face era să le spun oamenilor ceea ce învățasem despre doctrinele romano-catolice și ceea ce avea de oferit Biserica romano-catolică, chiar dacă nu mă satisfăcea. Iar dacă nu mă satisfăcea pe mine, cum să-i satisfacă atunci pe acești oameni?!

Am studiat pentru preoție în timp ce s-a ținut Conciliul de la Vatican II (1962-65) și am fost ordonat la un an după aceea. Când au fost date publici-tății documentele de la Conciliu, m-am gândit că de acum totul se va schimba. Era o vreme de descoperiri. Mă gândeam că de acum înainte voi da de urma adevărului profund și că acesta va schimba lumea. Această speranță a fost forța care m-a împins înainte. Dar n-am putut constata nicio schimbare, întru-cât erau valabile aceleași doctrine romano-catolice de la Conciliul din Trent. Prin urmare, nu m-am mai dus în Africa, ci m-am întors în California, unde Dumnezeu mă aștepta cu o surpriză.

Conducerea unui grup de rugăciune

În timp ce eram într-o casă de odihnă, am ținut o liturghie. O femeie a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau să conduc un grup de rugăciune care se ținea în casa ei. Încă niciodată nu condusesem o adunare de rugăciune și nu știam cum decurgea așa ceva, dar m-am gândit că după atâția ani de pregătire eram în stare s-o fac. Așa că am acceptat.

În fiecare joi, de la ora 10 până la amiază se adunau câțiva oameni, citeau numai Biblia, cântau Domnului cântări de laudă și se rugau pentru nevoile individuale. În dimineața când trebuia să mă duc pentru prima dată acolo, eram foarte neliniștit și-mi doream să nu fi promis niciodată. Am plecat într-acolo fără niciun pic de entuziasm. Dar când a venit amiaza, nu-mi mai venea să plec. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu începuse să-mi atingă inima și viața.

Surprins de grația lui Dumnezeu

Marea surpriză pe care o pregătise Domnul pentru mine s-a întâmplat după cum urmează: Într-o seară a lunii august 1970 am plecat cu câteva persoane de la cercul de rugăciune la o casă liniștită de la țară. La sfârșitul predicii sale, vorbitorul a spus: „Dacă este cineva aici care însetează după Dumnezeu și încă nu L-a aflat, dar ar dori ca Dumnezeu să-i atingă viața, atunci să vină în față, și noi ne vom ruga pentru el“. În această clipă m-am rugat lui Dumnezeu ca să mă schimbe. M-am dus în față, unde câțiva și-au pus mâinile peste mine și s-au rugat. Nu pe baza vreunei lucrări pe care ei sau eu am fi făcut-o, ci cu adevărat numai prin grația divină m-am născut din nou.

În această clipă, Dumnezeu mi-a schimbat viața. Iesus și Biblia au devenit pentru mine ceva foarte real și plin de viață. „*El ne-a salvat nu pentru faptele dreptitudinii [conformării cu standardul divin] pe care le-am fi făcut, ci potrivit îndurării Sale, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Spiritul Sfânt*“ (Titus 3:5).

Grupul nostru de rugăciune din liceu

Am început un grup de rugăciune într-un liceu. Curând, el s-a mărit atât de mult, încât a trebuit să ne întâlnim în sala de sport. Nu peste mult timp, în fiecare vineri seară veneau opt sute până la o mie de tineri. Puneam accentul pe laudarea, adorarea și

glorificarea lui Dumnezeu. În această sală nu existau nici statui ale sfinților, nici altceva asemănător. Aveam ca manual o singură carte, Biblia.

Aveam o mulțime de lucruri de învățat. Mi-au trebuit mulți ani ca să-mi dau seama că făceam compromis dacă rămâneam în Biserica Romano-catolică. În toți acești ani am subliniat tot timpul că salvarea se face numai prin lucrarea încheiată a lui Iesus Cristos pe cruce și nu prin botezul sugarului, că există o singură sursă de autoritate, și anume Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, și că nu există purgatoriu, ci că după moartea noastră ajungem fie în cer, fie în iad.

Aici a început conflictul. Mi se strângea inima când îi vedeam pe oameni încrezându-se pentru salvarea lor în învățături atât de false și de înșelătoare. Simțeam că era posibil ca Dumnezeu să mă folosească pentru a schimba lucrurile în Biserica Romano-catolică. La rugăciune mă întâlneam cu oameni care gândeau la fel ca mine. Ne-am rugat ca Dumnezeu să schimbe Biserica catolică, astfel încât să putem rămâne romano-catolici. Dar astăzi îmi dau seama că a rămâne în Biserica Romano-catolică este posibil numai când faci compromis.

Convins de Spiritul Sfânt

În cele din urmă am înțeles, după ce Spiritul Sfânt m-a convins în privința multor lucruri, că-L supăr pe Domnul dacă nu mă predau Lui sută la sută și în loc de aceasta fac compromis, ceea ce înseamnă păcat. Am realizat de asemenea că Biserica Romano-catolică nu se poate schimba. Dacă s-ar schimba, atunci n-ar mai exista papă, mătănie, purgatoriu, preoți, liturghie, etc. După șaptesprezece ani de spălare a creierului, Spiritul Sfânt mi-a spălat și mi-a curățat acum creierul. Într-un cuvânt, ceea ce se întâmpla cu mine în această perioadă a vieții este explicat în Romani 12:1-2: *„Vă îndemn, deci, fraților, prin îndurărilor lui Dumnezeu, să vă înfățișați corpurile ca un sacrificiu viu, sfânt, plăcut lui Dumnezeu, care este serviciul vostru divin înțelept. Și nu vă potriviți cursului acestei lumi, ci fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să conchideți prin testare care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și perfectă“*.

Cercetare în India

În perioada aceasta am cunoscut un alt preot care predica aceleași lucruri ca și mine. (Între timp a părăsit și el Biserica Romano-catolică.) El petrecea jumătate de an în India și jumătate în Statele Unite. Se numea Victor Affonso și era și el iezuit. I-am spus că ar fi minunat dacă m-aș duce și eu în India ca să lucrez acolo ca misionar.

Am plecat în India în 1986 și am petrecut acolo șase luni, lucrând ca mi-sionar. Am putut de asemenea să petrecem o lună cu un grup de oameni care cercetau dogma romano-catolică în lumina Scripturii. Eram ferm hotărâți să urmăm ceea ce spune Biblia; dacă doctrinele romano-catolice o contraziceau, voiam să le respingem.

Am înțeles că Iesus a zis: „Veniți la Mine!“ și că în Evangheliile suntem chemați să ne rugăm Tatălui în Numele lui Iesus, dar niciodată unui sfânt sau Mariei. Primii creștini nu s-au rugat lui Ștefan, care a murit ca martir foarte timpuriu în istoria Bisericii, nici lui Iacob, care a fost ucis și el foarte curând. De ce să fi făcut lucrul acesta, când Îl aveau cu ei pe Iesus cel înviat? El spusese: *„Căci unde sunt adunați doi sau trei în*

Numele Meu, acolo sunt Eu în mijlocul lor“ (Matei 18:20). Ei se rugau lui Iesus și Tatălui; aveau călăuzirea Spiritului Sfânt și ascultau de poruncile lui Dumnezeu.

În India am descoperit un lucru: Catehismul romano-catolic schimbase Cele Zece Porunci, așa cum sunt ele în Biblie. În el, prima poruncă este ca în Scriptură. A doua poruncă din catehism este: „Să nu iei în deșert Numele Domnului“. Aceasta este o schimbare totală față de textul biblic. A treia poruncă din Biblie a fost pusă în locul celei de-a doua. A doua poruncă inițială, așa cum se află în Biblie, a fost scoasă. Practic, toate versiunile catehismului romano-catolic omit a doua poruncă din Biblie. De exemplu, *New Baltimore Catechism* răspunde la întrebarea 195: „Poruncile lui Dumnezeu sunt acestea zece: (1) Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău; să nu ai alți dumnezei în afară de Mine; (2) Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău“, etc.

În Biblie, a doua poruncă declară: „*Să nu-ți faci chip [imagine] cioplit, nici vreo asemănare cu vreun lucru care este sus în cer sau jos pe pământ, sau ceea ce este în apele de sub pământ: Să nu te închini înaintea lor, nici să le servești, căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților asupra copiilor, până la a treia și a patra generație a celor care Mă urăsc, și care arăt milă față de miile celor care Mă iubesc și păzesc poruncile Mele*“ (Exod 20:4-6). Dumnezeu ne interzice să ne închinăm în fața statuilor sau să le servim, totuși există fotografii în care papa îngenunchează în fața statuilor și le sărută!

Am fost foarte neliniștiți când am văzut că această poruncă lipsește din catehism. Întrebarea a urmat, desigur: „Cum se face că sunt tot zece porunci?“ Ei bine, ultima poruncă (în Biblie este a zecea) a fost împărțită în două: „*Să nu poftesti soția aproapelui tău*“ a fost introdusă în catehism ca porunca a noua, iar a doua parte a acestui verset, în care este vorba despre poftirea bunurilor ce aparțin aproapelui, ca a zecea. Aceasta este o denaturare grosolană a Bibliei. Astfel, am descoperit tot mai multe dogme și doctrine care contraziceau direct Scripturile.

Maria și liturghia

Am cercetat și doctrina Concepției Imaculate. Aceasta este definită drept „doctrina că Maria a fost concepută fără păcat; în primul moment al concepției nu exista nici urmă a păcatului originar“. Aceasta contrazice Romani 3:23, care spune: „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu*“. Și aici aveam de-a face cu o doctrină care a fost transmisă ca tradiție și mai târziu a fost definită ca infailibil adevărată, dar care contrazice Biblia.

Apoi ne-am lovit de unul dintre domeniile cele mai delicate. Era vorba despre sacrificiul de la liturghie. Poziția oficială a Bisericii Romano-catolice este că există o continuare a sacrificiului de la Golgota. De fapt, Conciliul din Trent l-a definit în acest fel:

„Și, întrucât în acest sacrificiu divin, care este celebrat în liturghie, același Cristos este conținut și înjunghat în mod lipsit de sânge ca Cel care, pe altarul crucii, «S-a oferit pe Sine» cu sânge (Evrei 9:27), sfântul Sinod afirmă: Acest sacrificiu este cu adevărat ispășitor... Căci este una și aceeași victimă, aceeași care e oferită acum prin lucrarea preoților ca Cel care S-a oferit atunci pe Sine Însuși pe cruce, deci numai modul de oferire a prinosului s-a schimbat“.

Unii ar putea să obiecteze că astăzi nu mai este valabil Conciliul din Trent și că lucrurile s-au schimbat. Dar cardinalul Ratzinger [papa Benedict], șeful Congregației pentru Doctrina Credinței, a scris într-o carte intitulată *The Ratzinger Report*: „Este imposibil să fii pro Conciliul din Trent și Conciliul de la Vatican I, dar contra Conciliului de la Vatican II. Cine neagă Conciliul de la Vatican II neagă autoritatea care sprijină ambele Concilii și le desprinde prin aceasta de pe fundamentul lor“.

De asemenea, catehismul afirmă că liturghia este același sacrificiu ca cel de pe cruce. De exemplu, New Baltimore Catechism spune: „Liturghia este același sacrificiu ca cel de pe cruce, din cauză că în ambele este aceeași ofrandă și același preot sacrificator: Iesus Cristos“. Cu toate acestea, în Evrei 10:18 se spune: „*Dar unde este iertare pentru acestea, acolo nu mai există ofrandă pentru păcat*“. Sfânta Scriptură se exprimă foarte clar. De fapt, de opt ori în patru capitole, începând cu capitolul 7 din Epistola către Evrei, se spune „odată pentru totdeauna“; a fost o singură ofrandă pentru păcat, odată pentru totdeauna.

Sacrificiul este încheiat

Oricine a luat vreodată parte la o liturghie în Biserica Romano-catolică își amintește rugăciunea rostită de preot: „Rugați-vă, fraților, ca sacrificiul nostru să fie primit de Dumnezeu, Tatăl Atotputernic“. Aceasta este o rugăciune foarte serioasă. Poporul răspunde spunând același lucru, cerând ca sacrificiul să fie primit de Dumnezeu. Dar lucrul acesta este contrar Cuvântului lui Dumnezeu, din cauză că sacrificiul a fost deja primit. Când Iesus era pe cruce, a zis: „*S-a îndeplinit*“ (Ioan 19:30), și știm că sacrificiul s-a încheiat, deoarece Iesus a fost acceptat de Tatăl Său, a înviat dintre cei morți și acum este la dreapta Tatălui. Vestea Bună pe care o predicăm e că Iesus a înviat dintre cei morți, că sacrificiul Său este încheiat și că El a plătit pentru păcat. Când, prin grația divină, primim lucrarea Lui ca sacrificiu îndeplinit pentru păcatele noastre, suntem salvați și avem viață eternă.

Un monument servește de amintire a ceea ce a făcut cineva pentru noi. Iesus a zis: „Faceți lucrul acesta în amintirea Mea“. Prin urmare, oricine citește aceste rânduri sau orice preot care celebrează liturghia să țină în mod serios seama de erezia exprimată în rugăciunea: „Să ne rugăm, frați și surori, ca sacrificiul nostru să fie primit“. Sacrificiul a fost deja primit. Noi trebuie să ne amintim cu ocazia Cinei de ceea ce a făcut Iesus. Sacrificiului pe care l-a oferit Iesus pe cruce nu i se mai poate adăuga nimic, și el nu poate fi repetat.

Poate liturghia să realizeze iertarea păcatelor?

Biserica Romano-catolică spune că liturghia este un sacrificiu ispășitor în stare să înlăture păcatele celor vii și celor morți. Iată de ce, până azi, chiar dacă unii vor zice că în unele locuri Biserica nu mai crede în purgatoriu, practic fiecare liturghie este făcută pentru cineva care a murit, deoarece se crede că liturghia le va scurta timpul petrecut în purgatoriu. Din acest motiv se ține liturghia pentru cei morți. Dar Biblia arată limpede că după moartea unui om urmează imediat judecata: „*Oamenilor le este desemnat să moară o singură dată, și după aceea vine judecata*“ (Evrei 9:27). Dacă ei sunt salvați, se duc direct în cer; dacă rămân în păcatele lor, se duc în iad. Nu există nicio posibilitate ca cineva să ajungă din iad în cer. Biserica Romano-catolică crede că liturghia, fiind un sacrificiu ispășitor, va micșora timpul petrecut în purgatoriu. Dar

toată suferința și toată ispășirea făcută vreodată pentru păcate a fost îndeplinită de Iesus pe cruce, și noi trebuie să acceptăm acest adevăr. Este nevoie să primim viață eternă și să ne naștem din nou în timp ce suntem încă în viață. Nu există nicio dovadă biblică în sprijinul ideii că după moarte putem schimba ceva.

A fi drept înaintea lui Dumnezeu

Apoi am început să studiem ceea ce învață Biserica Romano-catolică despre salvare. Ea spune că noi putem fi salvați prin botezul ca sugari. În Codexul Dreptului Canonic, valabil și astăzi, se spune: „Botezul este poarta de intrare în sacramele; primirea lui reală, sau cel puțin dorința de a-l primi, este necesară pentru salvare; prin el, bărbații și femeile sunt eliberați de păcatele lor, renăscuți ca și copii ai lui Dumnezeu și făcuți asemenea lui Cristos“ (Canon 849). În felul acesta, se afirmă că atunci când este botezat un sugar, el e salvat și are viață eternă datorită botezului.

Dar lucrul acesta nu este adevărat. Iesus n-a zis niciodată așa ceva, și nu se găsește în toată Biblia ceva asemănător. Nu există o asemenea stare [numită în latinește *limbus*, margine], nici iad, nici paradis, în care să stea sufletele copiilor care au murit în păcatul original, dar fără să aibă un păcat personal conștient. Iesus a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine“. Biblia afirmă totdeauna că suntem salvați când dăm crezare mesajului că Iesus Cristos a plătit în totalitate prețul pentru păcatul nostru, astfel încât poziția Sa dreaptă, conformă standardului divin, ne e atribuită. „*Căci, pe Cel care n-a știut de păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim făcuți dreptitudinea* [conformarea cu standardul divin] *lui Dumnezeu în El*“ (2. Corinteni 5:21).

Lucrarea lui Cristos, sau faptele noastre?

Biserica Romano-catolică continuă apoi să spună că, pentru a fi salvat, trebuie să-i respecti legile, regulile și instrucțiunile. Iar dacă aceste legi sunt încălcate (de exemplu, legi privind controlul nașterilor, postul sau participarea în fiecare duminică la liturghie), atunci ai comis un păcat. Biserica Romano-catolică spune în Legea canonică valabilă până astăzi că dacă tu comiți un păcat grav, acel păcat trebuie să fie iertat prin mărturisirea lui unui preot. „Mărturisirea individuală și integrală, precum și absoluțiunea constituie singurul mod obișnuit prin care credinciosul care e conștient de un păcat grav poate fi împăcat cu Dumnezeu și cu Biserica“ (Canon 960). Biserica Romano-catolică spune că acesta este modul în care sunt iertate în mod normal păcatele.

Dar Biblia spune că dacă ne pocăim în inima noastră și credem în sacrificiul încheiat al lui Cristos suntem salvați. Noi suntem salvați prin grație [favoare nemeritată], nu prin faptele noastre. Biserica Romano-catolică adaugă fapte pe care trebuie să le faci ca să fii salvat, în timp ce Biblia spune foarte clar în Efeseni 2:8-9 că suntem salvați prin grație, nu prin fapte.

Salvarea este un cadou nemeritat făcut de Dumnezeu, nu din cauza vreunei fapte sau lucrări pe care am face-o noi. „*Căci prin grație sunteți salvați, prin credință, nu de voi înșivă; este darul lui Dumnezeu, ca să nu se laude nimeni*“ (Efeseni 2:8-9). „*Iar dacă este prin grație, atunci nu mai e datorită faptelor, altfel grația n-ar mai fi grație. Dar dacă este datorită faptelor, atunci nu mai e prin grație, altfel fapta n-ar mai fi faptă*“ (Romani 11:6).

Plecarea din India și ieșirea din Biserica Romano-catolică

În timpul șederii mele în India am examinat aceste învățături și multe altele, și când mi s-a apropiat plecarea, știam că nu mai puteam fi un reprezentant al Bisericii Romano-catolice. Am început să înțeleg că dogmele romano-catolice care contrazic Scriptura sunt atât de înrădăcinate, încât nu pot fi schimbate.

Și mișcarea catolico-carismatică s-a întors la dogmele și învățăturile fundamentale ale Romei, le menține și insistă asupra lor, astfel că întreaga mișcare este total slăbită. Mișcarea catolico-carismatică nu este o adiere proaspătă care suflă în Biserica Romano-catolică și care schimbă totul prin întoarcerea la Biblie. Biserica Romano-catolică va pune totdeauna accent pe faptul că liturghia este continuarea sacrificiului lui Iesus. De asemenea, ea nu se va abate niciodată de la dogma că sugarii se nasc din nou prin botez și că primesc viață eternă, după cum nici nu va ridica vreodată diferitele îndatoriri pe care le impune membrilor ei.

Eu îi iubesc cu adevărat pe catolici și doresc să-i ajut. Aș vrea să-i ajut să găsească libertatea salvării, viața și binecuvântarea pe care le primim atunci când urmăm Scriptura. Nu am nimic împotriva unui romano-catolic sau a unui preot; dogmele și doctrinele sunt cele care îi țin legați. Dumnezeu Însuși dorește să-i dezlege de ele. Iesus a zis: „*Căci voi dați la o parte poruncile lui Dumnezeu, dar țineți tradiția oamenilor*“ (Marcu 7:8). Tocmai aceasta este problema cu care ne confruntăm aici. Aceste tradiții distrug însuși Cuvântul lui Dumnezeu, din cauză că-i contrazic adevărurile.

Când am plecat din India spre casă, știam că am în față cea mai mare schimbare din viața mea. Era o perioadă foarte dificilă pentru mine din cauză că mă încrezusem total în Biserica Romano-catolică și o servisem atâția ani. Dar, când m-am întors din India știam că urma să ies din Biserica Romei.

În 1987 am părăsit oficial Biserica Romano-catolică printr-o scrisoare de demisie și apoi corespondând cu foștii mei superiori. Înainte de a ieși am scris o scrisoare și celor din Roma. Am procedat în felul acesta deoarece doream să depun mărturie în fața tuturor și să le arăt motivele ieșirii mele. Eu doream să urmez Biblia.

Părinții mei și soția mea

În această perioadă am suferit foarte mult. M-am întors la părinții mei, care erau amândoi trecuți de optzeci de ani. Într-o seară am avut o discuție foarte serioasă. Le-am spus ce aveam de gând să fac; le-am povestit cum fusesem salvat prin grația divină și că eram pe cale să ies din Biserica Romano-catolică din motive doctrinare. După o pauză lungă, tatăl meu a zis foarte rar: „Bob, știi, mama ta și cu mine gândim la fel ca tine“. Ei s-au mai dus încă o dată la liturghie, s-au întors acasă și au zis: „Știai ce este un altar în partea din față a bisericii? Un altar este un loc unde sunt aduse sacrificii“. Și tatăl meu a continuat: „Acum înțeleg limpede că nu mai există niciun sacrificiu“. Atât mama, cât și tata au început să citească Biblia și s-o urmeze. În 1989, mama a murit în timp ce citea Cuvântul lui Dumnezeu, cu pacea și cu siguranța că are viață eternă și că va fi pentru totdeauna cu Domnul. Tata a trecut la Domnul în 1993, având pe buze o rugăciune pentru cei pe care îi lăsa în urmă. El își scrisese propria mărturie despre grația lui Dumnezeu și, deși era așa de bătrân, a depus mărturie înaintea altora despre credința lui, chiar și în azilul de bătrâni. În 6 iunie 1992, Dumnezeu mi-a dat cel mai

mare cadou pe care îl poate da cuiva pe lângă salvare, și anume pe frumoasa mea soție Joan.

În ziua de azi

Acum sunt pastor ordonat, sunt în comuniune cu alții care au credința biblică. Continui să predic evanghelia grației lui Dumnezeu numai prin moartea Domnului Iesus Cristos.

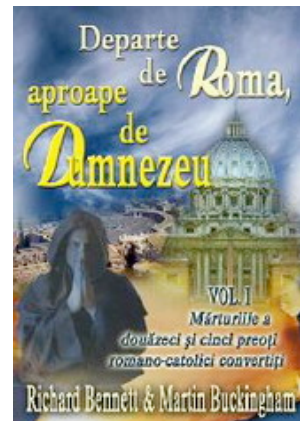
Imediat după ce a renunțat la preoție și a ieșit din Biserica Romano-catolică, Bob Bush a început să lucreze ca evanghelist în Statele Unite, ca și în America Centrală și de Sud. În 1992, după o operație la coloană, a suferit o paralizie. Modul în care a suportat această limitare fizică este o mărturie a grației divine. Ca radioevanghelist a predicat și după aceea Vestea Bună a salvării.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Această mărturie este preluată din cartea
Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Mărturiile a 25 de preoți romano-catolici convertiți

Vol. I
Format A5
188 pag.

Ea se poate obține direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch